І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII Ч. 127. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ (JULY) 1961 ЦЕНТІВ 12 CENTS No. 127. VOL. LXVIII.

РАСК ПЕРЕСТЕРІГАЄ ПРОТИ ЗМЕНШУВАННЯ ДОПОМОГИ ЗАКОРДОНОВІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ГОВОРИТЬ ПРО ЗБІЛЬШЕНУ КОМУНІСТИЧНУ ЗАГРОЗУ

Вашингтон. — Державний секретар Дін Раск 6-го липня зізнавав три години в Сенатській Комісії Закордонних Справ, обороняючи урядову програму допомоги та домагаючися, щоб Сенат її вповні прийняв. Раск твердив, що було б „великою помилкою" зменшувати ту суму, якої вимагає президент Кеннеді на допомогу закордонним державам, бо тепер загострилися відносини до „комуністичного світу", який безпосередньо загрожує в таких районах, як Берлін, Куба, Ляос і в інших місцевостях Азії. Раск заявив, що СССР не змінив свого домагання, щоб майбутність Берліну вирішити до кінця цього року. Державний секретар зізнавав на закритому засіданні цієї комісії. Він домагався, щоб Сенат погодився видати на допомогу закордонові дещо більше як $5 більйонів в цьому фінансовому році, що почався 1-го липня. Ця сума призначена на економічну і військову допомогу заприязненим державам. Крім того уряд домагається, щоб Конгрес погодився призначити $7.300.000,000 на довготермінові позики закордонним державам, які були б низько опроцентовані, і які ті держави звернули б в долярах. На ці позики треба в найближчих п'ятьох роках суми $26 більйонів. Цей пункт не подобається членам Конгресу, бо ті суми на позики були б видавані без контролі Конґресу, згідно з пляном уряду. Конґрес волів би, щоб він міг кожнього року вирішувати позики. Та проте голова Сенатської Комісії Закордонних Справ Дж. В. Фулбрайт заявив після зізнань Раска, що є певні вигляди на те, що Сенат прийме урядову закордонну програму в такому виді, як її предложив уряд. „Я гадаю, казав сенатор Фулбрайт, що в обличчі тієї комуністичної загрози, про яку говорив державний секретар численні сенатори відкинуть свої сумніви в справі допомоги закордонові і будуть голосувати за її прийняття в урядовій пропозиції". Сенатор Фулбрайт казав, що деякі сенатори не є в засаді проти урядового проєкту довготермінової допомоги, яка вможливлювала б довше плянування, але дехто волів би трирічний плян замість запляноваиого п'ятирічного проєкту. Секретар Раск признався до того, що уряд не знає, хто тепер є при владі в Південній Кореї бо хоч державний секретар знає прізвища тих осіб, які тепер контролюють цю країну, то не знає, чи ті особи мають підтримку корейського народу. Сенатор Фулбрайт вияснив, що уряд матиме докладні інформації в цій справі до того часу, коли в Сенаті вирішуватиметься закон про видаткування сум на допомогу Південній Кореї. Ця заява сенатора Фулбрайта мала заспокоїти тих членів Комісії, які були висловили сумнів, чи взагалі ЗДА мають зобов'язуватися до якоїсь допомоги Південній Кореї, поки там не вияснится політична ситуація. Фулбрайт заявив, що тепер не час на те, щоб не давати допомоги демократичній Кореї, коли „китайські комуністи виявляють дуже агресивні тенденції". Член Комісії сенатор - демократ з Орегону Вейн Морс заявив, що він не буде підтримувати урядовий проєкт в теперішній редакції, де більшу вагу прикладається до військової допомоги, як до економічної.

РАСК КОНФЕРУЄ З СЕН. ФУЛБРАЙТОМ

Державний секретар Дін Раск (ліворуч) нараджується з сенатором Фулбрайтом перед закритою сесією сенатської комісії закордонних справ.

Кеннеді збільшує федеральний дефіцит кожної години на мільйон долярів

Вашингтон. — Сенатор - республіканець Джан Дж. Вілліямс твердить, що президент Кеннеді під час свого урядування в кожній годині збільшує федеральний дефіцит на один мільйон долярів. Сенатор Вілліямс казав, що президент Кеннеді, від часу свого урядування, що п'ять мінут збільшує список федеральних працівників на 4 особи. „Американський нарід починає вже усвідомлювати собі ті великі видатки, які робить уряд Кеннеді", — говорив сенатор Вілліямс. Секретар скарбу Даглес Діллон заявив 30-го червня, що дефіцит винесе $3 більйони, і що з того $2,300,000 дефіциту спричинені збільшенням видатків новим урядом так зв. „нового кордону". Сен. Вілліямс закликає американців протестувати проти таких надмірних федеральних видатків.

Невістка сен. Солтонстолла врятувала доньку Президента

Вашингтон. — Аж тепер виявилось, що 29-го червня невістка сенатора - республіканця з Массачусетсу пані Вільям Солтонстолл врятувала 3-річну доньку президента Кеннеді Керолін, витягнувши її з дитячого басейну на подвір'ї пані Нютон Стірс. Керолін пішла з нянькою до панства Стірс, трирічний син яких відзначав свої народини. Вода в басейні була три і пів стопи завглибшки. Маленька Керолін трималася гумового перстеня, і нагло її ручка поковзнулася і дитина занурилась у воду. На той час надійшла пані Солтонстолл, яка в одежі скочила до басейну і витягнула дитину з води, яка зовсім не знала, що вона топилася. Президент і його дружина довідалися про цей випадок аж 6-го червня.

У ЗДА ПОЧИНАЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ 1961

Ню Йорк. — У зв'язку із Тижнем Поневолених Націй, що припадає в цьому році на час від неділі 16 липня до суботи 22 липня, Український Конґресовий Комітет Америки проголосив у четвер дня 6 липня комунікат в справі переведення цього відзначення українською спільнотою у ЗДА. „На підставі Закону 86-90 з 1959 року — пригадується в комунікаті — що встановив у З'єдинених Державах Америки щорічну присвяту третього тижня їх історичного Місяця Липня поневоленим націям, для прилюдного вияву симпатій, підкреслення пошани і манифестування духового єднання, та моральної підтримки цієї Країни Волі народам, що неволені Москвою — цей „Тиждень Поневолених Націй" буде відзначуваний у З'єдинених Державах Америки вже втретє, в часі від неділі, 16-го, до суботи, 22-го дня цьогорічного липня. Буде відзначуваний цей тиждень американськими патріотичними групами й організаціями в цілій Країні, під патронатом „Крайового Комітету Поневолених Націй", керованого д-ром Л. Добрянським, головою Українського Конґресового Комітету Америки. Українська Національна Спільнота в З'єдинених Державах Америки, спільнота народу, що оце вже п'яте десятиліття бореться за свою й других народів волю, спільнота, що ініціятивою й стараннями її проводу та її активністю сталася ця присвята окремим Законом — відзначить цей Тиждень у цьогорічному липні особливо достойно. Бо він припадає в році відзначування Сотих Роковин смерти Того, що все життя своє прагнув „праведного закону" Вашинґтона й для Своєї Батьківщини-України. Тому Український Конґресовий Комітет Америки кличе свої Відділи відзначити цьогорічний Тиждень Поневолених Націй відповідними імпрезами: або чисто українського національного характеру, або, даючи почин ширшому, міжнаціональному відзначуванню, включаючи в нього інші місцеві національні групи та організуючи у контакті з містом, американськими організаціями й установами загально-громадське святкування в місцевості. Завершенням такого відзначування буде спільна постанова-петиція, вислана до своїх Конґресменів і Сенаторів, щоб підтримали Резолюцію, про створення в Конґресі ЗДА Окремого Постійного Комітету Поневолених Націй, що її вніс Дост. Д. Флод, та Резолюцію Дост. Я. Лесінського про поштову марку „Тарас Шевченко" в Серії „Борці за Волю".

Українські представники візьмуть участь в Ґолґейтській конференції для справ закордонної політики

Ню Йорк. — Два репрезентанти УККА і два із дослідної і видавничої асоціяції „Пролог" візьмуть участь у цьогорічній п'ятиденній конференції для справ закордонної політики, яка відбудеться в днях 10 до 14 липня ц. р. у Ґолґейтському університеті в Гамілтоні, Н. Й. УККА репрезентуватимуть під час цієї конференції адв. Степан Ярема, екзекутивний директор УККА та Володимир Душник, редактор видань УККА. Від „Прологу" будуть брати участь д-р Любомир Ортинський і Марта Богачевська. Головною темою під час цьогорічної, уже 12-ої з черги конференції буде „Погляд на закордонну політику в 60-их роках" і в дискусії та в дебатах над цією темою будуть брати участь спеціялісти-теоретики в ділянці закордонної політики, як теж практики, значить ті, що її здійснюють — представники державного департаменту і закордонних амбасад ЗДА. Усі українські учасники візьмуть участь, як консультанти в дискусії круглого стола на тему „Європейські справи: Сила і єдність Західнього світу".

Ґолдвотер збільшеною активністю скріплює Республіканську партію

Вашингтон. — Сенатор-республіканець Беррі Ґолдвотер збільшив свою активність у місяці червні, скріплюючи свою партію та здобуваючи собі популярність в країні. Сенат відбував свої засідання в 19-ох днях в минулому місяці, і сенатор Ґолдвотер був присутнім на 11-ох сесіях в Сенаті, де вспів голосувати в 14-ох справах, а крім того він в червні виголосив 23 промови поза Вашинґтоном. В політичних колах порівнюють діяльність цього сенатора з працею Дж. Ф. Кеннеді в передвиборчому часі, коли ще минулого року працював Сенат. Дехто гадає, що сенатором Ґолдвотером порушує той сам „вірус — президентська гарячка", яка керувала минулого року сенатором Кеннеді. Беррі Ґолдвотер заступає консервативне крило Республіканської партії, яке колись репрезентував сенатор Роберт А. Тефт, і яке після його ж смерти не мало визначнішого представника. Сенатор Б. Ґолдвотер від 1959-го року є головою Сенатського Виборчого Комітету.

ПРЕЗ. Д-Р С. ВИТВИЦЬКИЙ ВІДМОВИВСЯ ПЕРЕНЕСТИ СЕСІЮ УНРАДИ ДО ЗДА

Мюнхен. — Д-р Степан Витвицький, президент УНР в Екзилі, відмовився затвердити постанову Президії УНРади з 5 червня ц.р. щодо розв'язання Української Національної Ради та скликання сесії УНРади в новому складі в ЗДА або в Канаді. Застерігшись відразу проти тієї голосної постанови, д-р Ст. Витвицький написав обширного листа до Президії й Виконного Органу УНРади, в якому в 10-х точках широко з'ясував шкідливість і недоцільність тієї постанови з різних аспектів та у висновку просив переглянути згадану постанову. В приватних розмовах през. С. Витвицький висловив своє глибоке розчарування з приводу висліду своїх затяжних нарад і переговорів в Мюнхені довкола справи санування відносин в Державному Центрі УНР на еміґрації та натякнув на можливість свого повороту до Америки. Однак загальна реакція збоку української публічної опінії в Европі й Америці на згадану постанову з 5 червня ц.р. відкрила деякі нові можливості дальших нарад і полагодження міжпартійних розбіжностей по лінії скликання нової сесії УНРади таки в Европі.

Англія готова відкликати війська з Кувайту за ґарантії безпеки

Об'єднані Нації. — В четвертому дні нарад Ради Безпеки Об'єднаних Націй в справі ірaксько - кувайського конфлікту — речник Англії сер Патрік Дін заявив в минулий четвер, 6 липня ц. р., що Англія готова „так само швидко й успішно" відкликати свою збройну силу з Кувайту, як вона її туди перекинула, якщо Ірак відкличе свої територіяльні претенсії до Кувайту і Кувайт дістане міжнародні ґарантії своєї незалежности. Англійський представник зголосив відповідну резолюцію, поручаючи в ній водночас прийняття Кувайту до Об'єднаних Націй, як найкраще міжнародне залеґалізування незалежности тієї малої країни. Представники СССР і Іраку відразу заявили, що та резолюція для них неприятлива, а представник Кувайту Абдул Азіс Гуссейн твердив, що всупереч мировим заявам іракських лідерів — над кувайським кордоном від сторони Іраку продовжується концентрація військ. Тим часом ескадра англійських воєнних кораблів із літаконосцем „Центавр" посередині спокійно, без ніяких перешкод збоку єгипетських властей, переїхала Суезький канал від Середземного моря до Едену, в сторону Кувайту. За газетними коментарями — Англія осягнула міжнародно-політичний успіх, задемонструвавши змогу блискавично перекинути в загрожений пункт такі поважні збройні сили, що всяка авантура проти них наражена на повну катастрофу. Хоч не подано докладного числа військ в Кувайті, газети подають їх на 20.000 — крім могутнього летунства і далекосяжної важкої корабельної артилерії.

На 15 липня скликано парлямент Конґа — з шансами перемоги комуністів

Леопольдвіль. — Президент Конґа Жосеф Касавубу підписав декрет, який визначує дату скликання парляменту на 15 липня, але водночас дає право головам нижчої та вищої палати парляменту визначити дату першого засідання. Загально гадають, що одначе парлямент почне радити багато пізніше. Касавубу вагався, чи взагалі скликувати парлямент, бо після того, як Катанґа проголосила, що її посли й сенатори не візьмуть участи в нарадах парляменту, зросли шанси комуністичних прихильників Антуана Ґізенґи з провінцій Орієнталь і Ківу. Тому й у самому конґолійському уряді була сильна опозиція проти скликування парляменту, очолювана міністром закордонних справ Жістеном Бомбоко і генералом Жосефом Мобуту. Однак водночас існував сильний натиск на конґолійських лідерів збоку місії Об'єднаних Націй, яка сподівається стабілізації відносин від парляменту. Мобуту має їхати до президента Катанґи Мойсе Чомбе, щоб його переконати, щоб катанґські посли й сенатори таки приїхали та допомогли прозахідньому урядові Конґа спільним фронтом протиставитись комуністам. Головою нижчої палати парляменту є Жосеф Касонґо, прихильник убитого комунізуючого Патріса Люмумби. Головою сенату був Жосеф Ілео, тепер прем'єр, а на його місце прийшов Жосеф Окіто, що його вбито разом з Люмумбою. Те місце тепер необсаджене. Взагалі внаслідку продовжування сецесіоністичного руху в Катанзі, зросли шанси комуністів щодо захоплення центральної влади.

Протопресвітер Володимир Вишневський, адміністратор УАПЦ у Франції, Італії, Еспанії та Швайцарії помер у Парижі

Париж. — Тут помер несподівано на 64-му році життя видатний український православний діяч, адміністратор та голова Генерального Церковного Управління УАПЦ у Франції, Швайцарії, Еспанії й Італії, настоятель православної церкви св. Симона в Парижі, протопресвітер та маґістер Св. Богословії Володимир Вишневський. Покійний, родом з Тислугова на Волині, церковний і громадський діяч Волині і Підляшшя, закінчивши Артилерійську Школу в Києві, брав участь, як фронтовий старшина російської армії, у першій світовій війні і був відзначений орденами св. Володимира та св. Анни. Під час визвольних змагань включився в українське державне будівництво. Після 1920 року переїхав у Польщу, де закінчив теологію на Варшавському університеті і став настоятелем парафії в місті Орлі на Підляшші і повітовим місіонарем Підляшшя а згодом настоятелем парафії в селі Березні на Волині. За свою діяльність був репресований польським і совєтським режимами. У відновленій українській адміністрації 1941 р. очолював шкільну візитатуру народного шкільництва на Волині та виконував обов'язки інспектора початкових та середніх шкіл луцького повіту. В 1942 р. був призначений деканом відродженої Української Автокефальної Церкви в Ковлі і керував понад 120 парафіями. Був автором ряду наукових праць й активним членом багатьох українських церковних та громадських організацій. Похорони Покійного відбудуться в суботу дня 8-го липня ц.р. з церкви св. Симона в Парижі.

● У Південній Кореї новим командантом тамошньої американської 8-ої Армії та всіх військ ОН, включно з півмільйоновою південно - корейською армією став ген. Гю С. Мелой. На цій церемонії був приявний також прем'єр ген. Чанґ До Юнґ, що його в три дні потім його колеґи скинули й арештували. Попередній американський командант ген. Картер Маґрудер відійшов у стан спочинку після 38 років військової служби.

СССР ЗОБОВ'ЯЗАВСЯ БОРОНИТИ ПІВНІЧНО-КОРЕЙСЬКОГО САТЕЛІТА

Москва. — Нікіта Хрущов і північно-корейський прем'єр Кім Іль Сунґ підписали в минулий четвер 6 липня ц. р. військово-політичний договір, за яким Совєти зобов'язались прийти з допомогою комуністичній Північній Кореї „всіми своїми збройними силами і всіма способами". Підписання такого формального зобов'язання має — за найпершими газетними коментарями — подвійну ціль: ніби протидіяти скріпленню збройної сили західнього Південно - східнього азійського пакту (СЕАТО) та водночас недопустити до політичного монополю комуністичного Китаю на Далекому Сході і в Південній Азії. В той сам день від'їхав з Москви, після однотижневого тамошнього гостювання, північно - в'єтнамський прем'єр Фам Ван Донґ. Хрущов виголосив з нагоди того нового договору з комуністичними північно - корейським сателітом промову, в якій облудно зазначив, що большевики „ненавидять військові договори", але „змушені" робити їх внаслідку відмови Америки, Японії і інших „імперіялістичних" країн — зменшити міжнародне напруження та заґарантувати безпеку на Далекому Сході. Зокрема Хрущов накинувся на південно - корейських „мілітаристів", вказавши на останній військовий переворот в Південній Кореї як ніби на доказ, що Південна Корея „загрожує" північно - корейським комуністам. Газети пригадують, що хоч большевики, допущені до північної Кореї за Ялтинським договором, зорганізували тамошню комуністичну армію, дали їй виряд, своє воєнне летунство, та штовхнули її до загарбницької війни проти Південної Кореї, проте в самій тій війні вони безпосередньо не брали участи, а взяли в ній активну участь китайські комуністи. Підписаний тепер на Кремлі договір має ніби відтиснути впливи комуністичного Китаю з північної Кореї, бо дає північно - корейським комуністам ґарантію, що вони все одно не були б у війні осамітнені та мають за своїми плечима могутнього протектора. У тому договорі говориться теж про „економічні і культурні взаємини". Ясно, що ті взаємини можуть мати тільки односторонній характер — фінансової допомоги збоку СССР для північно - корейських комуністів. За вірною півофіційною характеристикою американських керівних кіл — підписаний договір має колоніяльний характер, бо єдина його мета — поширювати й консолідувати імперію з її московським центром диспозиції.

СССР зліквідував свою морську базу в альбанському порті

Відень. — За твердженням югославської преси, Совєти відкликали ще 26 травня ц. р. своїх вісім підводних човнів з альбанського порту Вальона, який був совєтською морсько-воєнною базою та випадною брамою до Адрійського й Середземного моря. Югославська преса твердить, що сталось це внаслідку загострення совєтсько-албанських взаємин, які в свою чергу є відблиском погіршених совєтсько-китайських відносин. Альбанська комуністична партія зайняла сторону китайських комуністів у ідеологічно-тактичному спорі між Пейпінґом і Москвою. Комуно - албанський диктатор Енвер Гокса відмовився послухати заклик Хрущова й не прибув минулого року на сесію Генеральної Асамблеї ОН до Ню Йорку, а вислав тільки прем'єра Мехмета Шеху, який не завжди слухав диктату Хрущова. Сам же Енвер Гокса на з'їзді 81 комуністичних партій у листопаді мин. року одверто висловлював свої жалі на адресу СССР. Зате комуністичний Китай, хоч сам у поважних фінансових і господарських клопотах і хоч він винен Совєтському Союзові $300 мільйонів з товарообміну минулого року, признав Альбанії знову $ 125 мільйонів довготермінового кредиту і присилає йому зерно, що його Альбанія діставала була від Совєтів. Альбанія продовжує вести напастливі атаки проти Югославії, всупереч тактиці Хрущова, який не хоче штовхати Тіта в сторону Заходу.

Кол. прем'єр Англії Іден вертається до активної політики

Лондон. — Попередник нинішнього англійського прем'єра Геролда Мекміллена, Антоні Іден, який зрікся наприкінці 1956 року частинно внаслідку невдачної воєнної виправи проти Єгипту, частинно внаслідку важкої недуги, свого посту, має вернутись до активного політичного життя. За газетними вістками, королева Єлисавета має в найближчому часі надати Іденові шляхетський титул, що дасть йому право засісти в палаті лордів, де він відразу займе одно з найперших місць титулом свого імени й політичного стажу. Іден став парляментарним секретарем міністерства закордонних справ в 1926 році і від того часу займав високі становища в державній єрархії, бувши довголітнім міністром закордонних справ та востаннє, прем'єром. Тому консервативна партія в палаті лордів буде значно скріплена його приявністю. Теперішній прем'єр був міністром скарбу і міністром закордонних справ в уряді Ідена. В останніх місяцях здоров'я Ідена, який має тепер 64 роки, значно поправилось.

В АМЕРИЦІ

● Палата Репрезентантів більшістю 278-ох до 108 голосів відкинула проєкт про окремий прапор для себе. Цей проєкт вніс був конґресмен-демократ із Каліфорнії Джан Ф. Шеллі, який казав, що цей прапор є потрібний для тих конґресменів, які плавають яхтом по ріці Потомак. Конґресмен-республіканець Г. Р. Ґросс з Айови назвав цю резолюцію „абсолютною глупістю", і Палата її відкинула.

● Голова Інформаційної Аґенції ЗДА Едвард Р. Морров признав, що ним очолювана аґенція вжила трохи „запурпурних" слів в повідомленнях канадійської преси про приїзд до Оттави президента Кеннеді, пані Кеннеді та особистого секретаря Білого Дому П'єра Салінґера. Республіканці висміювали це рекламне повідомлення Інформаційної Аґенції ЗДА.

● Флойд Клівленд Міллер заявив на розправі проти совєтського шпигуна д-ра Роберта Соблена, що Соблен в 1945 році був зв'язковим між ним і Москвою. Міллер 20 років тому був совєтським аґентом і тепер пізнав Соблена як того, який давав йому шпигунські інструкції. Д-р Соблен заперечує своє шпигунство.

● Кубинський диктатор Фідель Кастро завів на Кубі харчові картки на товщі, кажучи, що брак харчів на острові спричинили своєю політикою ЗДА. Кастро сподівається харчової допомоги від СССР, він гадає, що комуністи допоможуть цілій Латинській Америці, і тоді американська допомога виглядатиме на „дотеп".

У СВІТІ

● В Японії всі надзвичайно вдоволені, що японського прем'єра Гаято Ікеду приймали у Вашингтоні з особливими виявами пошани. Надзвичайне враження на японців зробив факт, що на обіді в Білому Домі у честь японського прем'єра був приявний також Д. Д. Айзенгавер з дружиною, та що през. Кеннеді переговорював з японським гостем на свому яхті на Потомаку.

● Західньо - німецький парлямент — Бундестаґ — закінчив свою сесію в четвер мин. тижня відчитанням декларації в справі з'єднення Німеччини та з відкиненням совєтських вимог і погроз щодо Берліну. Президент парляменту д-р Евґен Герстенмаєр заявив, що коли б послухати Хрущова й західні держави підписали б мир з двома Німеччинами та перетворили б Західній Берлін у вільне місто, то міжнародне напруження не зменшилось би, а ще зросло б.

● У столиці Конґа Леопольдвілі відбулась 30-го червня велика парада з нагоди перших роковин конґолійської самостійности. Перед президентом Жозефом Касавубу й іншими конґолійськими „достойниками" та перед представниками місії Об'єднаних Націй дефілювало 5,000 конґолійських вояків в нових американських уніформах. Між ними й була одна сотня вояків з Катанґської провінції, що її „символічно" прислав катанґський президент Мойсе Чомбе, який все ще не хоче зректись „державної самостійности" тієї провінції.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Пам'ятник Шевченкові у Вінніпегу

Урочисте відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові на площі Леґіслятури перед будинком Манітобського Парляменту в неділю 9-го липня ц. р. для вшанування пам'яті Поета в сторіччя з дня його смерти, сполучене із Всенародним Крайовим Здвигом широких мас української іміграції в Канаді і численних українців із сусідніх З'єдинених Держав Америки та гостей з інших країн світу, буде не тільки святковою імпрезою канадійських українців, але й подією загальноукраїнського значення. В той день будуть звернені до Вінніпегу думки не лише української спільноти у вільному світі, єдиної із ними у прагненнях і у визвольній дії, але й думки українського народу в Україні, який із започаткованої окупантським режимом наклепницької кампанії знає добре, що відбуватиметься цього дня в столиці Західньої Канади, радіючи успіхом і досягненням своїх земляків за океаном.

Пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вінніпегу, перший такий пам'ятник українському Генієві поза межами України, збудований власними зусиллями і засобами, а не подарований кимось чи присланий чужим режимом за пограбовані з українського населення гроші, — є сумою й вислідом 70 років праці і змагань української спільноти в Канаді. Тож його відкриття прем'єром Канади Джаном Діфенбейкером буде, з одного боку, признанням для великого вкладу українців в розвиток і могутність канадійської держави, а з другого — офіційним визнанням довговікових аспірацій українського народу до незалежного державного існування, висловлених у поетичному слові Тарасом Шевченком.

Проведена канадійськими українцями під проводом їхньої національної репрезентації — Комітету Українців Канади — збіркова акція, що дала кругло 150,000 долярів, зароблених важкою працею українських поселенців у Канаді, як теж організаційна кампанія, що згуртує в день свята десятки тисяч українців у Вінніпегу, об'єднаних в імпозантному й могутньому здвигу, є водночас із цим доказом і свідченням високої національної свідомости і зрілости українців у Канаді, які протягом довгих років поселення в цій країні не тільки зуміли зберегти свою національну самобутність і вірність українським традиціям та звичаям, але й виросли в сильну національну групу, одну з більших і важливіших складових частин канадійської спільноти. У своєму змаганні досягти поставленої собі мети канадійські українці виявили подивугідну єдність дії, перемагаючи всі перешкоди, створювані не раз недорозумінням чи непоінформованістю деяких одиниць, але ж здебільша ворожою українству комуністичною аґентурою, що не вагалася застосовувати всі засоби, включно з дезінформацією, наклепами і провокаціями, щоб підірвати справу побудови пам'ятника і не допустити до всенародного здвигу.

У великий день канадійської України єднається з нею американська Україна, репрезентанти якої, як і тисячі українців із ЗДА візьмуть безпосередню участь у відкритті і у всенародному здвигу в Вінніпегу. Свою єдність у прагненнях і в дії з канадійськими українцями виявили американські українці не тільки в моральній підтримці їхнього почину, не тільки в закликах своєї репрезентації УККА, союзів і установ, між ними й Українського Народного Союзу до своїх членів у Канаді і в ЗДА підтримати активно збіркову акцію на побудову пам'ятника у Вінніпегу, але й започаткованою вже в 1956-му році і розгорнутою широко акцією збудування величного пам'ятника Шевченкові в столиці ЗДА і вільного світу Вашингтоні, що буде ще одною могутньою маніфестацією єдности прагнень і дії української спільноти у вільному світі і її відданости ідеалам Шевченкового „Заповіту".

Влада і опозиція

Останній затяжний страйк моряків торговельної фльоти, дав знамениту нагоду для наочної перевірки, в чому власне має полягати різниця між поведінкою осіб, які займають відповідальні державні становища, і тих, які стоять в опозиції. Відомо, що президент Дж. Ф. Кеннеді, ствердивши невдачу всіх посередницьких зусиль секретаря праці Артура Голдберга та безпосередніх переговорів між моряками й корабельними компаніями, застосував закон Тефта-Гартлі, що дає право Президентові перервати страйк на 80 днів, протягом яких мають вестися дальші переговори. У зв'язку з цим газети пригадують, що обидва названі державні мужі, бувши в опозиції, були завзятими противниками того закону, з якого вони тепер самі скористали.

Так званий Акт праці (закон) Тефта-Гартлі, названий за прізвищами його співавторів, був у рр 1946/47 предметом палких пересправ у Конгресі. Джерелом його була довга низка страйків, які ставали національно - державною хворобою, що загрожувала катастрофою американській економіці. Від 8-го грудня 1941-го року до 14-го серпня 1945-го року відбулося в ЗДА 14.371 страйків, які охопили 6.744.000 робітників, змарнувавши 36.300,000 робітних днів. Робітничі спілки поборювали закон Тефта-Гартлі, як замах на принцип свободи страйків, що є засобом боротьби за робітничі права. Однак, зловживання тим принципом у страйковій практиці було таке яскраве, що республіканська більшість в обох палатах 80-го Конґресу приєднала для свого проєкту й багатьох демократів. Таким чином 13-го травня 1947-го року Сенат прийняв той закон 68 голосами проти 24, а 4-го червня Палата Репрезентантів зробила те саме 320 голосами проти 79. Коли ж демократичний президент Гаррі Труман заклав проти того закону „вето", то Палата Репрезентантів відкинула „вето" того ж самого дня, 20-го червня 1947-го року, 331 голосом проти 83, а Сенат зробив те саме 23-го червня 68 голосами проти 25. Між конгресменами, які п'ятикратно голосували „проти", був також молодий конгресмен із Бостону, Месс., — Джан Ф. Кеннеді. Коли минулого року президент Д. Д. Айзенгавер покликався на закон Тефта - Гартлі у страйку в стальному промислі, що загрожував спаралізувати найважливіші галузі продукції, то Артур Голдберг, як адвокат спілки Об'єднаних сталеварників Америки, що нараховує кругло 800.000 членів, процесувався проти застосування того закону до страйку його клієнтів — аж до Найвищого Суду. Дж. Ф. Кеннеді був тоді вже сенатором — і також був проти стосування закону Тефта-Гартлі.

Зорієнтуватися в подробицях останнього страйку моряків, у якому заанґажовано аж 5 різних спілок і проти якого є спілка корабельних вантажників, нефахівцям дуже трудно. Як ствердженo в офіційному звідомленні, державна Рада Дописів „з письмових заяв, усних зізнань і приватних розмов відтворила складний комплекс економічного натиску, взаємної залежности, суперництва і різних заплутаних справ, які спричинили сучасний конфлікт". З-поміж вимог страйкарів одної спілки було право на охоплення цією спілкою моряків інших національностей на американських кораблях, що плавають під чужими прапорами. Як стверджує Артур Крок у „Ню Йорк Таймсі", ця вимога перечить міжнародним договорам Америки і праву особистої свободи моряків — громадян інших держав. Не було іншої ради, як „прохолодити" страйкарів 80-денною перервою в страйку, без уваги на протести робітничих спілок.

Опозиція може обстоювати твердо принципи і може бавитися в демагогію, стараючись здобути прихильність різних груп громадянства. Державна влада мусить дбати виключно за інтереси держави. І тому Кеннеді, як президент ЗДА, і Голдберг, як секретар праці, не можуть поводитися завжди так, як поводилися, бувши в опозиції до уряду чи немилих їм законопроєктів.

ВИСТУПИ ВЛАДИК УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ КАНАДИ З НАГОДИ ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ УРОЧИСТОСТЕЙ У ВІННІПЕГУ

СЛОВО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЄРАРХІЇ КАНАДИ

В днях 8 і 9 липня ц. р. ціла українська Канада буде дуже врочисто відзначати соті роковини смерти нашого найбільшого національного поета й генія, пробудителя й духового провідника українського народу, безсмертного Тараса Шевченка.

У ці великі наші всеукраїнські дні очі й серця всіх канадійських українців будуть звернені на місто Вінніпеґ, релігійну й національну столицю українського народу у цій країні, де, з участю нашого церковного й національного проводу, в присутності великих тисяч українського громадянства, з цілої Канади, достойний Джан Г. Діфенбейкер, прем'єр - міністер Канади, урочисто відкриє на площі Манітобської Леґіслятури пам'ятник Т. Шевченкові.

Ці важливі хвилини в історії нашого поселення у цій країні всі ми повинні пережити особисто, як живі члени великої української спільноти, без огляду на те, чи ми будемо тоді у Вінніпегу, чи поза його мурами, щоб могти краще зрозуміти їхнє повне національне значення та зачерпнути з них більше світла й сили до дальшої успішної праці для свободи України й для добра Канади.

Щоб помогти всім нашим вірним так пережити ці великі роковини, так зрозуміти їхнє властиве значення і так використати їхню творчу силу для кращого майбутнього цілого українського народу, оцим ми:

1) Заряджуємо, щоб у неділю 9-го липня ц. р. всі наші Отці душпастирі відслужили по наших церквах св. Літургії в намірені всього Українського Народу, а зокрема в намірені тих, що, за світлим прикладом безсмертного Тараса Шевченка, боролись і борються за ті великі й святі християнські та національні ідеали, за які боровся, страждав і терпів колись Тарас Шевченко. При тому вони виголосять проповідь про святі обов'язки українця-громадянина супроти свого народу, беручи за приклад горіючий і жертвенний патріотизм Тараса Шевченка.

2) Водночас взиваємо всіх наших вірних, що можуть взяти активну участь у цих торжествах у Вінніпегу, щоб вони масово приїхали туди на дні 8 і 9 липня і своєю зорганізованою участю причинилися до гідного звеличення цього всеукраїнського Шевченківського здвигу.

Нехай Божественний Спаситель та Його Пресвята Матір дальше якнайщедріше благословлять цілий наш Український Нарід та поможуть нам у Канаді успішно сповнити ту релігійну й національну місію, що її Боже Провидіння на нас наложило.

Дано у Вінніпегу дня 15-го червня 1961-го року.

† Максим Германюк
Митрополит Вінніпезький,

† Ніль Саварин
Єпископ Едмонтонський,

† Ісидор Борецький
Єпископ Торонський,

† Андрей Роборецький
Єпископ Саскатунський.

СЛОВО МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко - Православної Церкви в Канаді, до всього Преосвященного Єпископату, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

Навчайтесь
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить,
І брата милувать!

Так кличе до нас зо своєї високої могили над Дніпром наш найбільший письменник, наш найбільше люблений геніяльний поет, — Тарас Шевченко, так кличе він до всього українського народу.

Ніхто так тяжко не страждав усе своє життя, як страждав Тарас Шевченко. Майже половину свого життя він перебував на нелюдській панщині, а пізніше десять літ страждав на каторжному засланні. Але тяжкі оці муки не вбили його високого духа, і він ніколи не спинявся в своїй праці для Господа і українського народу.

І це з пустельного Кос-Аралу, з тяжкого заслання Шевченко гукнув до всієї України:

Навчайтесь
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить
І брата милувать!

У цих словах нашого Кобзаря коротко подана вся найбільша Заповідь усього Божого Закону (Матвія 22, 36-40).

А сидячи у в'язничому казематі Шевченко написав для всіх українців, де б вони не проживали:

Свою Україну любіть,
Любіть її й во врем'я люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть!

Шевченко позоставив нам свою незабутню книжку, яку читає вся Україна, — це його славний „Кобзар". Книга ця багато всіх нас навчає, але оці чотири подані його науки запам'ятаймо на все життя: 1. Треба Господа любити; 2. Треба брата милувати; 3. Треба путями добрими ходити і 4. Свою Україну любім!

Усе своє життя Шевченко був людиною глибоко релігійною. І писав він як релігійний поет, — у його „Кобзарі" нема сторінки, щоб на ній не було слів: Бог, Господь, Божий, Святий і таких інших. Писання Шевченкове завжди релігійне, і він завжди показує, як треба морально жити, Божу Правду любити, завжди визнавати Божу Волю:

Не мені,
Великий Господи, простому
Судить великії діла
Твоєї Волі!.. Люта зла
Не дієш без вини нікому...

Не нам на прю з Тобою стати
Не нам діла Твої судить!

Шевченко дивився на своє завдання, як поета, як ні один поет у світі: це велика служба Богові і Його українському народові —

Душа поетова святая
Жива в святих своїх речах,
І ми, читавши, оживаєм,
І чуєм Бога в Небесах!

Ось чому ми часто звемо Шевченка пророком, — це тому, що він ревно служив і Богові і українському народові, як це робили і давні Пророки!

У „Кобзарі" Шевченко подав свою високу моральну, а то й церковну науку. Він глибоко сприймав Сповідь і Святе Причастя, і це також і він навчає всіх нас:

Пропаде
Душа без Сповіді Святої!

Шевченко у своєму „Кобзарі" подав такі науки, які ми повинні все своє життя добре пам'ятати. Скажемо, він десятки раз закликає всіх конче молитися Богу, шанувати батька-матір, шанувати старших.

А ось цей його приклад буде віки вічні жити й світити. Мати наймичка пішла в Київ на прощу. Вернулася стомлена й запорошена. Невістка Катерина стріла її.

І ось наймичка мати
Ввійшла в хату... Катерина
Їй ноги умила!..

Це святий приклад для дітей українців усього світу на віки вічні!

Шевченко, бувало, тяжко мучився, і тоді впадав у чорну безнадію й розпуку, і на всіх і на все нарікав і нападав. . Але це в Шевченка — тільки людська неміч.

У неділю 9-го липня ц. р. буде відкритий у місті Вінніпегу величний пам'ятник Тарасові Шевченкові за кордоном. Благословляю усьому нашому Духовенству ревно, щиро й величнo, разом зо всіма своїми вірними, помолитися за велику й вселюблячу душу Тараса Шевченка.

Усі благаймо Господа, щоб Він, Всемилостивий, оселив душу слуги Свого Тараса в Оселях Праведників!

Іларіон,

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1961-го, липня 9-го дня. Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

БУДОВА ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШИНГТОНІ

Збіркова акція будови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні, що почалася 1-го року, дала двозначний результат, якщо брати під увагу теперішній стан каси, число ділових Комітетів, товариств, організацій та індивідуальних жертводавців.

Порівнюючи актуальний стан вплинів до каси Крайового Комітету будови пам'ятника Шевченкові з числом жертводавців, збіркова акція принесла, можна сказати, задовільний матеріяльний вислід, однак ще залишається багато до виконання.

Для підтвердження цього твердження прийшлось в канцелярії Крайового Комітету перевести аналізу висліду кампанії по день 15-го червня ц. р.

Число жертводавців, які склали свої жертви в комітетах будови пам'ятника, в різних товариствах та організаціях, як також 207 індивідуальних осіб, що прислали свої жертви на пам'ятник безпосередньо до Крайового Комітету, становить разом — 2.798 осіб.

Товариств, які прислали жертви на пам'ятник, є лише 174. Їх жертвенність представляється так: 36 товариств склали $100 і більше; 9 — $50 до $99; 86 — $25 до $49; 43 — нижче $25.

Індивідуальних жертводавців, які внесли по $100 і більше, є всіх 41; до них враховано і гром. В. Олійника (Дітройт) який склав жертву в сумі — $4.000.

До числа тих жертводавців не включено жертводавців з Боффало, Н. Й., список яких є в канцелярії Крайового Комітету в Ню Йорку.

Коли взяти під увагу загальну суму $65.000, яка досі вплинула до Крайового Комітету, і порівняти її з числом жертводавців, то це дає чи не найвищу суму пересічного жертводавця в історії українських громадських збірок. Це дає також право вірити, що збіркова акція стоїть незле.

Одначе, є й деякі недоліки. Правда, тяжко передбачити, який результат принесе збіркова акція в наступних місяцях, але, беручи під увагу дотеперішнє число жертводавців, ми не повинні бути вдоволені з висліду. Тому треба докладати ще більших зусиль, взятись до праці з ще більшою енергією, щоб закінчити розпочате діло так, як годиться культурній українській спільноті у ЗДА.

Коли переглянути звідомлення із збірки в Боффало і околиці, насувається питання: чому українські громади в ЗДА, не могли б узяти собі за приклад збіркової акції в тому місті? Там же живуть такі самі українці як і в інших наших громадах. Українська громада в Боффало досі зібрала і прислала понад $10.000. Цю суму склали 625 жертводавців і 19 товариств, при чому пересічно на одного жертводавця припадає майже $15. Честь і слава українській громаді в Боффало за її щиру і патріотичну працю! Усі ми повинні радіти і бути горді з такої громади.

Пам'ятаймо, що Крайовий Комітет будови пам'ятника Т. Шевченкові може виконати гідно намічені пляни тільки тоді, коли ми всі разом будемо відповідальні за наші спільні завдання і виявимо найвищу жертвенність. Вакаційний час надається добре до того, щоб перевірити пляни місцевих комітетів.

При кожній нагоді треба пам'ятати про збіркову акцію Будови Пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні. Здійснення цього великого завдання принесе моральне вдоволення українцям не тільки у ЗДА, але й в цілому світі.

Платон Стасюк
скарбник КБП Т. Шевченкові

НА ТЕМИ ДНЯ

ЗМІНИ В ЗАКОНІ ПРО СТАРЕЧІ ПЕНСІЇ

Президент Кеннеді 30-го червня підписав новий закон про старечі пенсії з соціяльного забезпечення. Закон починає діяти через 60 днів після його підписання, тобто уже в перших днях вересня цього року.

Згідно з цим законом — 2.175.000 пенсіонерів діставатимуть збільшену пенсію — по $40 місячно, замість дотеперішніх $33. Після 1-го вересня коло 560.000 осіб, що закінчать 62 роки життя, зможуть піти на емеритуру, — досі в такому віці це могли зробити тільки жінки.

Дальші зміни, що їх запроваджує новий закон такі:

1) Вдови або вдівці, які мають право на старечі пенсії, діставатимуть їх у висоті не 75%, як дотепер, а 82.5% пенсії, що їх діставали їхні померлі чоловіки або жінки;

2) Коло 160.000 осіб зможуть користати вже тепер із старечих пенсій, бо зменшено число потрібних для цього забезпеченевих кварталів;

3) В новому законі є й зміни щодо висоти тієї суми, яку можуть доробляти собі емерити чи емеритки. Досі вони могли доробляти по $1.200 річно, і ця сума залишається без змін. Коли ж вони доробляли собі до суми $1.700 річно, що було дозволене, то їм стягали по $350 річно. Новий закон вирішує, що тепер їм стягатимуть тільки по $250.

Закон про соціяльне забезпечення, ухвалений в 1935-му році, змінювали вже сім разів, останній раз в цьому році.

Отже, від 1-го вересня цього року чоловіки і жінки зможуть переходити на емеритуру по закінченні 62-го року життя. І тоді вони діставатимуть такі пенсії: при пересічному заробіткові по $50 — $32 місячно; при заробітку $85 — $40; $110 — $52; $180 — $64; $275 — $80; $370 — $96; $400 — 101.

По закінченні 63-го року життя емеритури відповідно до зароблених сум становлять: $40; $46.40; $56.40; $69.40; $86.70; $ $104. і 110. По закінченому 64-му році: $40; $46.70; $60.70; $74.70; $93.40; $112 і $118. По 65-му році: $40; $50; $65; $80; $100; $120 і $127.

Вдови або вдівці, які не мають нікого на утриманні, і чоловіки або жінки яких заробляли по $50 місячно, діставатимуть пенсію по $40 місячно; при заробітках $100 — $48.70; при $150 — $60.30; $200 — $69.30; $250 — $78.40; $300 — $86.70; $350 — $95.70 і $400 — $104.80.

Жінки, після 65 років життя, які самі не працювали, мають право на 50% пенсії, що прислуговує їхнім чоловікам. Коли ж вони хотіли б діставати емеритуру вже по закінченні 62-го року, тоді їх пенсія буде менша. Наприклад, якщо чоловік має право на $100 пенсії, то його жінка, якщо вона має 65 років, діставатиме по $50 місячно. Коли ж вона має при переході чоловіка на емеритуру тільки 62 роки, то їй прислуговує емеритура в сумі $40, бо і її чоловік у віці 62-ох років діставав би не $100 емеритури, а тільки $80.

Жінки робітниці діставатимуть такі самі пенсії, як і чоловіки у відповідному віці і при відповідних заробітках. Але жінки - робітниці матимуть деякі привілеї при обрахунку пенсій, про які поінформує всіх заінтересованих найближчий уряд соціяльного забезпечення.

Висоту пенсії з соціяльного забезпечення обраховується на основі пересічних заробітків від 1951-го року до переходу на емеритуру. Але при тому і робітники й робітниці мають право не враховувати тих п'ять років, протягом яких вони дуже мало заробляли або взагалі не працювали.

Зорганізоване робітництво має повну надію, що Конгрес ЗДА ще не раз буде поліпшувати закон про старечі пенсії, бо кожному ясно, що важко прожити з тих емеритур, які вагаються між $40 і $127. Це розуміють і в Конгресі, який в 1960-му році уже сьомий раз, поліпшував закон про соціяльне забезпечення.

Ганна Ракоча-Білинська

ЖМУТ ДУМОК НА ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

(1)

Нам треба писати й читати на виховні теми. Писати, говорити і працювати над вихованням дітей, батьків, учителів і всього українського громадянства.

Треба бити на сполох! Бо інакше, направду, пропадемо в такій інертності, яка тепер існує. І колись знов наші церкви почнуть світити пусткою, і колись знов розпадатимуться наші громадські установ, і колись знов зникатиме наша українська родина, і Україна ніколи не діждеться нашої помочі, хоч би в майбутніх поколіннях.

Виховувати дитину в українстві ми повинні вже від її народження, далі через садочок, школу українознавства: елементарну, середню і вищу. Тому треба будувати нам свої школи, свої шкільні будинки, де ми могли б гарно їх вивінувати, щоб дитина з приємністю заходила до них. У нас гроші мусять на це знайтися, у нас гроші є!

Усі наші товариства, усе громадянство повинно зрозуміти, що в нинішній час найважливішою нашою проблемою повинно бути виховання і навчання нашої молоді тут в Америці.

Відомо, що Союз Українок Америки видає річно кілька тисяч на удержання садків в Німеччині та Австрії, лише на те, щоб рятувати наших дітей від денаціоналізації, а тим часом ми є свідками широко закроєної денаціоналізації тут, в Америці. Думаю, що настала найвища пора, щоб організації, яким лежить на серці національне виховання нашої молоді, придумали спосіб, як би фінансово і морально допомогти поставити в усіх громадах дитячі садочки, ведені фаховими силами, і присвятити більше уваги школам українознавства.

Сотки наших дітей ходять до чужих садочків і там дістають це перше наставлення до світу. Не буду розписуватися про важливість садочків, бо вже багато писалося про це, але пригадаю лише, що перше усвідомлення громадянськости, яке дитина дістане в садочку, залишається у неї на все життя. У садочку повинна вона почути українську пісоньку, слово, казочку про Україну на підставі українських народних казок — перед чужими пісеньками та мовою взагалі. У садочку повинна дитина пізнати українську молитву, українську абетку, красу української хати в іконах, образах та красвидах з України, — у вишивці, кераміці та писанках, взагалі красу української традиції. Ціле наставлення до українства здобувається в садочку, і вже опісля чужа школа не змінить цього наставлення, якщо батьки й далі посилатимуть дитину до школи українознавства.

А так, знаю з досвіду, що діти, які приходять до елементарних шкіл без попереднього дитячого українства, соромляться говорити по-українськи, у них вже зароджується комплекс меншовартости. І все це діти нової еміграції!

Як батьки, так і Церква, школа і молодечі виховні організації, повинні показати дітям Україну в її тисячолітніх прекрасних традиціях і у величності нашого обряду, щоб дитина бачила ту Україну, а не тільки чула про неї, щоб захопилась нею, відчула й пережила те українство. Хоч, опісля, як прийдеться жити тільки в чужому крузі, може забути вона мову, але вже на ціле життя залишиться в ній те почуття українства, що зворушувало так її душу в дитинстві.

Традиція загибає! Загибає особливо серед новоприбулої еміграції. Подам приклад з життя: У цілоденній школі СС Василіянок у Филаделфії, перед кожними Різдвяними чи Великодніми святами, я місяць наперед розказувала дітям про наші звичаї і традиції. Перед Різдвом я розказала і показала на картках приготування до Свят - Вечора, накриття стола, пісні, потрави (особливо кутю), коляди, Різдвяну Службу Божу, опісля про щедрівки, новорічні побажання з „посіянням". Перед Великоднем приносила у кожну клясу альбом із святочними традиційними картками, де була представлена „шуткова" неділя, свячення паски, обмін крашанками чи писанками, — хлопці в дзвони дзвонять, Воскресна Утреня, обливаний понеділок, особливу увагу звернула на традицію частування свяченим яйцем та складання взаємних побажань, приносила до кляс цілу колекцію писанок, вивчала з дітьми усіх кляс гагілки. На святочні ферії (одні і другі) дала домашню задачу, як діти провели святочний час і які традиції збереглися у їхніх родинах. І що вийшло? Лише 10% дітей написало (хто не вмів по-українськи, то написав по-англійськи), що в їхніх родинах залишилися деякі Різдвяні чи Великодні традиції, а в інших (і то — з новоприбулих) то ніяких традицій вже не залишилось, і батьки навіть нічого про це не розказували!

Та ж традиції можуть ще багато наших дітей врятувати від денаціоналізації, традиції допоможуть нашим дітям уявити собі красу України. Краса наших традицій допоможе нашим дітям визбутися комплексу меншовартости і допоможе, щоб дитина була гордою з свого українського походження.

Ось цікавий епізод, зв'язаний з традицією нашої народньої ноші. Бабуся, яка приїхала до Америки понад п'ятдесят років тому, в своїй бойківській ноші, увесь цей час не вживала її, тримаючи як пам'ятку з рідних сторін. Не передала тієї ноші й дочці „бо ж вона не розуміє ні України, ні вартости та краси нашої ноші". А трапилась нагода із внучкою (звичайно бабці люблять своїх внуків ще більше, як своїх дітей). Мала Христина Зени, внучка, ходить до 4 кляси школи СС Василіянок при Ліндлей.

Закінчення шкільного року в Бруклинській школі українознавства

Бруклин, Н. Й. — Школа Українознавства цього року мала подвійне свято, бо цього року вона відзначала 8-річчя свого існування і при тому відказала першу свою матуру, бо учні 8-ої кляси склали кінцеві екзамени та попрощалися зі школою.

Свято це відбулося 18-го червня в Українськім Народнім Домі в Бруклині при Ґренд вулиці. Школа існує при парохії св. Духа в північному Бруклині. Це шкільне свято почалося Службою Божою, яку відправив катехит школи о. Юрій Менцінський. Під час Служби Божої о. парох декан Володимир Андрушків виголосив до дітей відповідну проповідь. По Богослуженні діти разом із своїми учителями і оо. Володимиром Андрушковим і Юрієм Менцінським мали спільне снідання, бо всі шкільні діти приступили до св. Причастя.

До школи ходило 87 дітей, в тому 6 закінчили 8-му клясу. В школі навчали двоє учителів, крім катехита. Пані Олександра Рабій вела перші чотири кляси, а пан Ярослав Сидоряк кляси від 5-ої до 8-ої. Кінцевий екзамен склали 5 дівчат і один хлопець. При екзамені був представник Шкільної Ради при УКК п. Степан Стецик, який ствердив, що праця в школі ведеться з повним успіхом. Це треба завдячувати праці учителів, які з самопосвятою віддаються своїм обов'язкам в школі.

По полудні о год. 3-ій відбулася роздача свідоцтв і була також мистецька програма, яку започаткував голова Батьківського Кружка п. Василь Квасній. Він дякував о. пароховi за опіку над школою і за приміщення, яке він безплатно віддає для школи. Пан Василь Квасній дякував о. катехитові, учителям і пані Ярославі Зарицькій, яка є правдивою добродійкою школи, та тим батькам, які допомагали школі в її праці.

О. Менцінський закликав батьків посилати дітей до школи українознавства, щоб діти знали, чиїх вони батьків, та щоб шанували свою славну культуру.

Директор школи Я. Сидоряк роздав свідоцтво, а пані Я. Зарицька роздала книжкові нагороди учням 8-ої кляси. Закінчили школу такі учні: Оля Квасній, Марія Кінь, Марія Попадюк, Богдан Петріна, Уляна Саноцька і Олександра Стефанишин.

Пані О. Рабій роздала свідоцтва учням кляс від 1-ої до 4-ої, з яких 6-ро дістали книжкові нагороди.

На закінчення була програма, під час якої були танки учнів школи п. Петріни, деклямації та гра на фортепіяні п. Р. Петріни.

Л. Луців

Д-р Л. Ю. Каменецький — новий лікар

Українська спільнота в ЗДА збагатилась останньо ще одним висококваліфікованим членом, що йому доля призначила стояти на сторожі людського життя, а ним є д-р мед. Леонід Ю. Каменецький. Він разом з родичами та братом і сестрою, перебув-

д-р Л. Ю. Каменецький

ши скитальщину по таборах в Німеччині, 15-літнім юнаком приїхав в 1950 році до Шикаґа, вже в 1957 році осягнув на Іллинойському університеті бакалявра з хемії, 3-го червня 1961 року на університеті в Сент Луїсі диплом доктора медицини.

Ідучи слідами своїх родичів проф. Юліяна Каменецького, відомого відродженецького і громадського діяча, останньо директора Українського Національного Музею в Шикаґо, і п-ні Наталії Каменецької — відомої діяльної членкині Союзу Українок в Шикаґо, а тепер в окрузі Сан Франсіско (п-во Каменецькі — родичі живуть тепер в окрузі Сан Фрасіско, Кал.) — молодий доктор Леонід Каменецький разом з дружиною, є активними членами української громади в Сент Люїс, Мізурі.

Бажаємо д-рові Л. Ю. Каменецькому життєвих і громадських успіхів.

Д. П.

Українські фармацевти організуються в Дітройті

30-го квітня відбулися 1-ші Загальні Збори українських фармацевтів у Дітройті, на яких зорганізовано „Мишиґенський Український Фармацевтичний Клюб" для згуртування всіх фармацевтів українського походження в цьому стейті. Зборами проводила президія: мґр. Михайло Білецький, мґр. Омелян Мацілинський і Вільгельміна Филипів. Вибрано Управу, до якої ввійшли мґр. Роман Гординський — голова, мґр. Степан Дворянин — заступник, студ. Вільгельміна Филипів— секретарка, мґр. М. Прибило — скарбник, мґр. Богданна Федора і мґр. Осип Любодоцькой — імпрези.

Збори передали привіт усім українським громадським і становим товариствам і бажання співпрацювати з ними.

Управа заохочує абсольвентів середніх шкіл студіювати фармацію як многонадійний і корисний фах. Для фармацевтів є широкі можливості праці от як: публічного характеру (для держави, стейту, чи міста), приватного (як властитель, чи менаджер), ляборaторійного (в шпиталі, біології) і хемічного характеру (при синтезі та дослідах).

Метою товариства є інформувати членів про поступи в ділянці фармацевтичних і медичних наук і плекати суспільне життя.

П. Н.

Ген. МекАртур назвав „катастрофою" вислід Корейської війни

Маніля. — У своїй промові до філіппінського конгресу в минулу середу генерал Даґлас МекАртур назвав вислід війни в Кореї без вирішної перемоги над китайськими комуністами „великим нещастям" і „катастрофою" для цілого вільного світу. Він гостро критикував заборону, що її дістав від кол. президента Трумана, бомбардування китайської Манджурії та доволення націоналістичним китайським військам з Формози зробити висад на китайському континенті. Ген. МекАртур твердив, що Америка могла взагалі виграти війну проти Японії без ужиття атомової бомби, та що вона мала змогу знищити китайських комуністів. Від того часу комуністичний Китай перетворився в мілітарну потугу, яка погрожує всій Азії, і значно змінилось співвідношення збройних сил у світі. Ген. МекАртур вказав на конечність проголошення атомової війни поза законом, бо у випадку атомової війни — обом сторонам грозить повна катастрофа. През. Труман відкликав ген. МекАртура з командування військами ОН на Корейському фронті 12-го квітня 1951 року під час спору щодо дальшої стратегії. Дорадники през. Трумана перестерігали його, що стратегія ген. МекАртура може й спричинити нову світову війну, але сам ген. МекАртур твердить, що та стратегія саме забезпечувала мир, бо мала всі шанси — знищити комуністичний режим у Китаї.

З Архівної „Екзотики" Українського Національного Музею в Шикаґо

Всім є відомий присуд російського міністра Валуєва з 1863-го року, що ‚українського язика нєт, нє било і бить нє может". Але та „науковість" того присуду не зразу увійшла в московські голови. Бо ще 50 років давніше були такі росіяни, що офіційно відрізняли українців, в їхній номенклатурі — „малоросів" і москвинів, по їхньому „росcіян". Маємо про це цікавий доказ.

Серед газет, які одержав наш музей в Шикаґо, в часописі „Казак" Організації „Казачьего Национально-Освободительного Движения", ч. 54 за лютий 1960 рік, що виходить у Франції, поміщено інформації про старинний російський підручник географії. Та книжка зветься: Новѣйшая географія Россійской имперії" Її автор Евдоким Филиппович Зябловський. Видано її 154 роки тому в Москві в 1807 році. Друковано її „С дозволенія Ценсурного Комитета, учрежденного для округа Императорского Университета". То ж маємо „урядовий документ".

Третій розділ книжки говорить: О обитателях государства, их языках, вере и упражнениях народних", то є: „Про мешканців держави, їх мову й зайняття".

Там автор подає, що тоді в Російській імперії було 43 мільйони населення,і складалось воно з кільканадцяти націй (в оригіналі — „народів") В розділі 83-му автор зазначає, які ж то були „народи". Окремо виділює три „народи словенские", то є словянські: „россіяни", „козаки" і „поляки". А далі називає ще такі народи „латиші, німці, греки, вірмени, індійці, фінські, татарські, монгольські, самоїдські і ін.

Про москалів висловлюється так: „Росіяни, пануюча нація в Російській державі, мешкають всюди в росії".

А про козаків пишеться там так: „Малоросійські козаки складають значну частину мешканців Київщини, Чернигівщини, Полтавщини та Слобідської України". „Чорноморські козаки мешкають по нижній течії Кубані й на березі Озівського моря та зокрема на півострові Тамані".

Ант. Куцинський

Група УВАН у Вашинґтоні пам'яті Т. Шевченка

12-го травня у Вашинґтоні відбулося Засідання місцевої Групи УВАН, присвячене пам'яті Т. Г. Чевченка. Член Групи УВАН п. Петро Павлович зробив дві доповіді на такі теми: 1. „Шевченкова спадщина і М. Коцюбинський" і 2. „Шевченко і С. Руданський".

У першій доповіді подано цікаві факти про вплив творчости Шевченка на ранні твори М. Коцюбинського і докладно з'ясовано активну участь М. Коцюбинського в популяризації творів Шевченка та в ушануванні його пам'яті.

У другій доповіді проаналізовано вплив Шевченка на Руданського. Присутні взяли активну участь в обговоренні обох доповідей.

П. В.

Ділимося сумною вісткою
з Колеґами та Громадянством, що
28-го червня 1961 року, у віці 76 років,
помер проф. Української Господарської Академії
в ЧСР

Володимир ЧЕРЕДІЇВ

довголітній декан
агрономічно-лісового факультету та заступник директора Українського Технічно-Господарського Інституту.

Похований 30-го червня 1961 року, на Подєбрадському цвинтарі.

КОНТАКТНИЙ КОМІТЕТ АБСОЛЬВЕНТІВ
УГА — УТГІ

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ
у НЮ ЙОРКУ
повідомляє про смерть бл. п.

проф. Володимира Михайловича ЧЕРЕДІЄВА

ученого агронома,

професора й декана Агрономічно-Лісового факультету Української Господарської Академії і Українського Технічно-Господарського Інституту в Подєбрадах і директора Департаменту Народнього Господарства України,

яка наступила, по довгій і тяжкій хворобі, у 6 годин ранку, в середу, 28-го червня 1961 року в Подєбрадах в Чехії, у віці 76 років.

Кураторія, Адміністрація, Професура й Студентство Українського Технічного Інституту, віддаючи пошану пам'яті Покійного, як визначного українського ученого й одного з фундаторів високого шкільництва поза рідними землями, висловлюють щире співчуття Дружині Покійного ЛЮБОВІ СИСОЄВНІ ЧЕРЕДІЄВІЙ, яка опікувалася Ним до останньої хвилини життя, і тим Землякам в Подєбрадах, які ділили Його долю, в Чехословаччині.

Похорон відбувся 30-го червня 1961 року, на міському цвинтарі в Подєбрадах.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

АДМІНІСТРАЦІЯ УТІ

З НАШИХ БУДНІВ

ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ

— Той б'є, хто два рази б'є! — сказав собі „Тризуб" з Филаделфії і вдруге здобув футбольний чемпіонат Америки, погромивши шкотів із Каліфорнії 5:2. Славно грали тризубівці, хоч цим разом без Ноги, але зате з Носом. Вправді, кажуть. Ніс не втер носа Нозі, бо той стрілив у минулому році аж п'ять голів, а Ніс (чи радше Носик, бо він низького росту) забив три. Але Стасьо Длуґош і Яковина досипали ще по одному, так що каліфорнійці повезли знову на Захід 5 „баняків", а прекрасна чаша, вартости 1,000 долярів, титул мистця та інші гонори, залишились на Сході Америки, дякуючи „Юкам".

Наша Филаделфія пережила ще один тріюмф, ще один хвилюючий, небуденний день! Відбулась тут, в незабутню неділю 25-го червня, ніби Зустріч Українців Америки, від Атлантику до Пацифіку. Народу наперло, як на відпуст до Факс Чейзу! Можете собі уявити, що потім діялося в клюбі „Тризуба", скільки-то адамових сліз радости потекло з тієї нагоди... Я, вправді, не брав участи в офіціяльному бенкеті, але й, так сказати, належно вшанував перемогу. Того дня, здається, не було в Филаделфії одної української хати, що в ній не співали б „Многих Літ" подвійному чемпіонові.

Інша річ, що деякі були невдоволені таким вислідом матчу... Не один земляк не міг, просто, пережити того, що „Тризуб" дав собі забити двоє воріт! „Ех! Як би то файно виглядало, якби наші були виграли п'ять „до кулка!" — донині зідхають ці патріоти, попиваючи німецьке пиво в затишшях різних „Веселок" і „Лисів Микитів".

Ну, це стара пісня: ще ся той не вродив, щоб нашому братові догодив, зокрема прехимерній, спортовій публіці. Коли нашим приходиться грати з сильною, чужою командою, приватною дорогою надою, то ця публіка три тижні наперед молиться і просить Бога: „Ой, коли б хоч високо не програли!" Коли ж наші програють справді низько, так сказати, з честю — ця сама публіка кричить, аж ніниться: ‚То скандал! Повинні були принаймні зремісувати!" А зремісують — теж недогода, бо тоді чуєте претенсії — чому не виграли,! А виграють — теж нічого не значить, бо симпатики клюбу („болільники" — в літературній мові), як ці боги — „жаждуть крови", хочуть, щоб наші просто розносили противника в пух і прах!

Такі-то в нас апетити, така вже у нас непогамована вдача: часто самі не знаємо, чого хочемо. Сказати правду — в нас футбол не є футболем, а спорт — спортом; це ми відбиваємо собі на зеленій мураві нашу національну кривду, наші історичні невдачі. Противник на грищі заміняється в нас у „відвічного" ворога на полі бою, а невинний, шкіряний м'яч — у бомбу, чи ґранату... Одне в тому добре й позитивне: що ми вже навчились відбивати собі свою кривду — чужими ногами.

Ікср.

● У Парижі вперше за довгі роки не було в американській амбасаді на 4-го липня н. р. прийняття для американської колонії і туристів, а тільки для членів амбасади, французьких і чужинецьких офіційних гостей. Причина — заборона вживати державних американських грошей для таких цілей та обмежені приватні грошові засоби амбасадора ген. Джеймса Гейвіна. Раніше амбасадорами ЗДА в Лондоні, Парижі і Римі з-правила були тільки дуже багаті люди, які за ту честь своїми грішми фінансували офіційні прийняття в амбасаді. Те саме було в Токіо, де поруч із 1,200 японськими гістьми на прийнятті в амбасаді була тільки жменя американців.

НЕСПОДІВАНО НАДІЙШЛА СУМНА ВІСТЬ,
ЩО У ВІЧНІСТЬ ВІДІЙШОВ

Протопресвітер мґр. св. Богословія
ВОЛОДИМИР ВИШНЕВСЬКИЙ

адміністратор та голова

Генерального Церковного Управління УАПЦ у Франції, Швайцарії, Еспанії та Італії, настоятель Української Православної Церкви св. Симона в Парижі, довголітній член Митрополичої Ради та Священного Синоду УАПЦ на еміґрації.

Похорон відбудеться в суботу, 8-го липня 1961 року, з православної церкви св. Симона в Парижі.

син — ВЯЧЕСЛАВ

ПОДЯКА ВСІМ

Смерть Нашої Невіджалуваної
ДРУЖИНИ, МАМЦІ й БАБЦІ,

бл. п. КАТЕРИНИ ГРИЦИШИН

що упокоїлась у Бозі, дня 26-го травня 1961 року,
було для нас таким ударом, що досі ми не мали сили прилюдно подякувати Тим, що у хвилях нашого смутку виявили до нас таке велике почуття любови ближнього.

Похорон відбувся дня 31-го травня 1961 року, з пох. заведення П. Яреми, до церкви св. Володимира, при 14-ій вул. в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Оливна Гора.

Оцим складаємо щиру подяку всьому Громадянству міста Ню Йорку та околиць, за так численну участь в похоронних відправах, та за так численні квіти та участь у Панахидах.

Зокрема складаємо щиру подяку, о. С. Ганкові, о. Ів. Ткачукові, за щоденні похоронні Богослуження, Панахиди та прощальні промови.

Сестрицтву Пресв. Діви Марії при нашій церкві, за обслугу коло домовини в церкві, в якому бл. п. Катерина Грицишин була довгі роки предсідницею та за приготування похоронного прийняття.

Церковному Хорові і його диригентові проф. Дідухові за прекрасні похоронні, жалобні співи під час Богослуження і Панахид.

Всьому Членству 204-го Відд. УНСоюзу за численну участь з прапорами коло домовини в церкві та за випровадження домовини з прапорами з церкви.

Заслуженим М. Євушеві, В. Черкатюкові та сестриці п-ні Пшик, за надгробні прощання та щира подяка всім Тим, які по Похороні, на скромному прийнятті під церквою, зложили поважну суму грошей на вічну лямпу, яка має світити в нашій церкві на вічний спомин Дорогої бл. п. Катерини Грицишин.

В честь Дорогої Покійної, яка так любила читати поезії Шевченка, складаю $25.00 на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашинґтоні.

Важким горем прибиті:

муж — ІВАН ГРИЦИШИН
донечка — ВІРА, із мужом та трьома дітьми
донечка — АНДРІЯННА, із мужом та трьома дітьми

ЗІ СПОРТУ

ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР В ЮТИЦІ, Н. Й.

8 і 9 липня, в парку Української Католицької парафії в Ютиці відбудеться відбиванковий турнір шісток і трійок за дві перехідні чаші. Турнір зачинається в суботу в год. 11-ій перед полуднем. В неділю продовження від год. 1-шої по полудні. До участи в турнірі зголосився УСК Ню Йорк, СУМА — Рочестер, Сокіл — Сиракюзи, Ютика. Сподіваний приїзд ще декількох дружин.

В суботу ввечері товариська зустріч спортовців і їхніх симпатиків. В неділю по пол. роздання нагород першунам в шістках і трійках.

Монако, Монако — Рапід, Австрія 3 : 2

Футболісти малого Монако, які на повному удержанні князя Рейніє та зуміли здобути в цьому році чемпіонат Франції, вповні панували на грищі в змаганнях з австрійцями. Монако, це клюб добрих професійних футболістів і з ним матиме важку переправу Дукля з Чехо-Словаччини та другі кандидати на першуна другої групи М. Ф. Ліґи. Само Монако теж числить себе одним із претендентів на переможця другої групи. Ворота для Монако стрілили Скудлапскі, Джібрілла і Біянчері, а для Рапіду Зайгель і Флеґель.

Дукля, Чехо-Словаччина — Пета Тіква, Ізраїль 7 : 1

В других змаганнях на Польо Гравндс в неділю 2 липня при 10,118 глядачів чемпіон Чехо-Словаччини Дукля розгромив значно слабших від них жидів з Ізраїлю. У складі Дуклі грають п'ять ветеранів-репрезентантів країни: Шафранек, Новак, Масопуст, Плюскає та Боровічка, а крім цього молодий 20-річний, дуже добрий стрілець Кучера, який був змагуном репрезентації юнаків Чехо-Словаччини. Сам Кучера стрілив четверо воріт, а рештою поділилися Плюскал, Боровічка і Ваценовскі. Одинокі ворота для Ізраїлю здобув З. Рацабі.

По змаганнях відвідав я чехо-словацьких футболістів, які привітали мене, як представника української преси приязно. Чехи, далі горячкові слов'янофіли, завели сердешну розмову і я пригадав їм загально відоме запитання, яке вони ставили нам по дорозі через їх країну. Хоч вони вже мабуть пізнали „пречо сме утекалі", але їх пояснення на тему „русов" обмежувалися до заяв, що до війни були вони під диктатом Англії та Франції, а тепер під подібним диктатом „русов", братів слов'ян і їм живеться непогано. В них же, як вони твердили, немає совєтських військ. Побажавши їм успіху, поспішив я до жидів, щоб зустрінутись з краяном Нагумом Стельмахом. Виявилося в розмові зі Стельмахом, що він вже уродженець Ізраїлю, натомість його родичі колись еміґрували з України, і тому в нього українське прізвище. Репрезентанти Ізраїлю були пригноблені високою програною, яку крім признань сили чехів, приписували гарячі та вогкості, якої немає ніколи в Ізраїлі.

(в. с.)

Кубинські полонені організують новий комітет для свого визволення

Ню Йорк. — Кубинські полонені, які прибули з дозволу Кастра до ЗДА, повідомили, що вони зорганізували новий комітет з-поміж своїх членів, який має зібрати між американцями потрібну суму долярів на купно 500 тракторів для Кастра, щоб визволити 1,197 полонених, які перебувають в неволі на Кубі. Представники цього нового комітету звернулися до давнішого Комітету Трактори за Волю з просьбою, щоб він передав їм ті гроші, які вже були склали американці на цю ціль. Перший комітет очолювали пані Ф. Д. Рузвелт, д-р Мілтон Айзенгавер і голова спілки Автомобільних Робітників Америки Волтер П. Рутер. Його скарбником є Джосеф М. Дадж, який заявив, що він не може передати новому комітетові тих долярів, які досі зібрали, бо жертводавці складали гроші на руки комітету, який 23-го червня розв'язався, хоч ще досі не звернули жертводавцям їхніх пожертв. Цей Комітет Трактори за Волю дістав був від 65,000 до 70,000 листів із пожертвами, які ще й досі не були відкриті, і ніхто не знає, скільки було зібрано грошей. Представник нового комітету Улісес Карбо повідомив Ню Йорк із Маямі, що він звернувся з просьбою до президента Кеннеді, щоб підтримав цю акцію визволення кубинських полонених. Карбо гадає, що на купно 500 тракторів треба коло $16 мільйонів, а не $28-ох мільйонів, як це оцінив перший комітет.

● **Нікіта Хрущов** пив на прийнятті в американській амбасаді в Москві в День Незалежности 4-го липня ц. р. тільки овочеві соки. Коли дружина амбасадора Ллевелина Томпсона намовляла його спробувати „гай бол" — мішанину шотляндської „віскі" з содовою водою, він взяв склянку в руки, але згодом передав її своїй дружині, яка поклала склянку на стіл. Лікарі заборонили Хрущову пити алкоголь, бо надужиаючи його — Хрущов попсував собі печінку.

Ніксон організує республіканців в Каліфорнії

Лос Анджелес. — Колишній віце-президент Ричард М. Ніксон починає діяти як титулярний голова Республіканської партії і на день 11-го липня скликав до свого дому визначних партійних членів, щоб оживити та скріпити партійну організацію в цьому стейті, та щоб підготовити її до перемоги у виборах 1962-го року, і тим самим покласти основу до перемоги в президентських виборах, що відбудуться в 1964-му році. В республіканських політичних колах гадають, що республіканський кандидат на президента в 1960-му році мусить в 1962-му році здобути пост губернатора Каліфорнії, який тепер є в демократичних руках губернатора Едмунда Дж. Бравна. Покищо Ніксон не заявив, чи він буде кандидувати на це становище, але його оживлена політична діяльність в останніх тижнях в інших стейтах, і теперішня активність в Каліфорнії можуть бути доказом того, що колишній віце-президент не зрікся того, щоб відограти визначну ролю в політиці ЗДА.

● **Армія** організує окремі курси чужих мов для тих вояків, які є призначені на поборювання партизанки в чужих країнах. Навчатимуть у Форті Бреґґ в Північній Каролайні від 600-800 слів чужої мови, щоб вояки могли порозумітися з місцевим населенням тієї країни, де вони будуть діяти.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ 1961:

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Звичайні Місячні Збори Т-ва „Мир", Відд. 324, в год. 7:00 веч. Є чеки-дивіденда до відібрання. — І. Струк, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го ЛИПНЯ 1961:

БРУКЛИН (Савт), Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 293, після першої Служби Божої в год. 9:00 рано. На порядку: пам'ятник Т. Шевченка, прогулянка автобусом й інші справи. — М. Демидчук, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Збори Т-ва „Любов", Відд. 45. Проситься членів прибути на Збори і забрати свої чеки-дивіденду. — П. Сеник, секр.

СЕРЕДА, 12-го ЛИПНЯ 1961:

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. — Місячні і Піврічні Збори Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 270, в год. 7:30 веч., в УНДомі, при 90-96 Фліт і Окленд Еве. — Ф. Савчук, секр.